

Ville korvifene lastele.

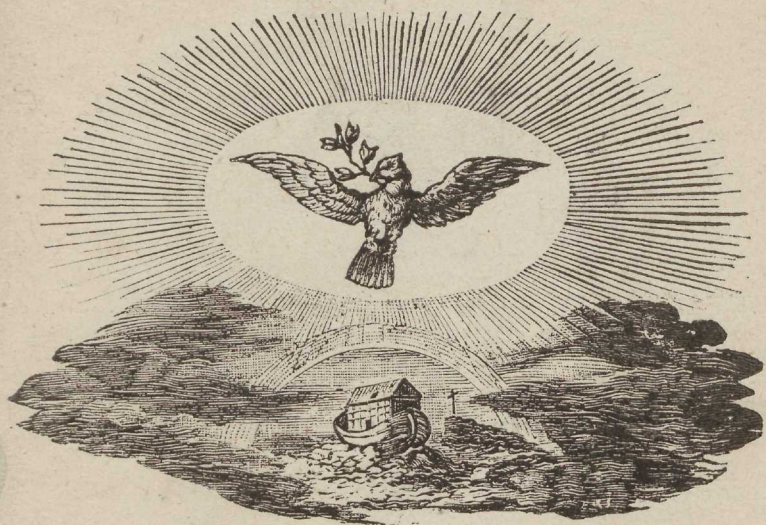

Sündinud loid, õpetlikud jutud, laulud ja pildid.
Wäljaandnud **Gustaw Allo.**

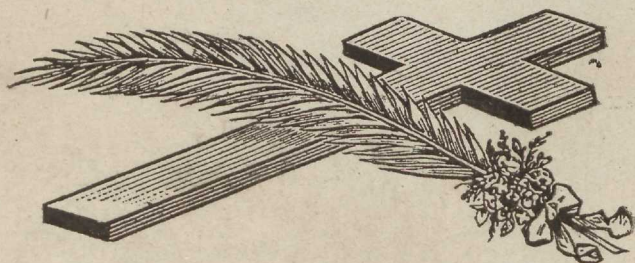

Tallinnas.
Trükitud G. flaur'i kirjadega.
1903.

Lille korwifene lastele.

Sündinud loub, õpetlikud jutud, laulud ja pildid.
Wäljaandnud Gustaw Allo.

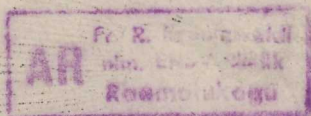

Tallinnas,
Trükitud G. Laur'i kirjadega.
1903.

244-93

X

2

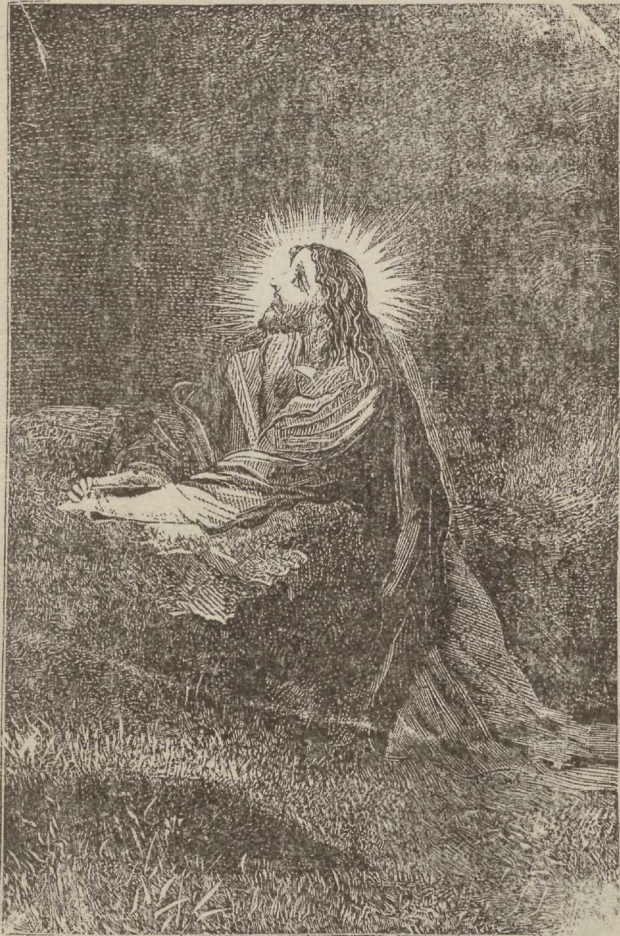

86 250

Дозволено цензурою Юрьевъ, — 10-Марта 1903 года. ¶

Meie pärast palud Sa, Võitled raske jurmaga!

Jäso, Et kui Sina tahaksid jesse korika Minust ära võtta! Ometi ärgu sündigu Minu, waid Sina tahtmine! (Lut. 22, 42).

„Minu süsi olen surutõrres kallamb ja rahwa wasti ei olnud ärtsi Minuga.“
(Jes. 63, 3).

Ja kui Sa jurmaga oli wõitlemas, palus Tema Jumalat kängemine; aga Tema higi oli kui wõrepijarad, need langesid maa peale. (Jes. 63, 3).

Wiihil: Helde Sejute.

Ennäe inimest! Tappa Tallekest: Kuidas Teda waewatakse, Tema peale kaewatakse: Kes on süüta Tall, Meie patu all!

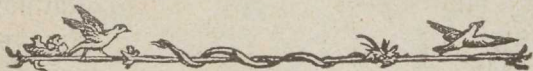
Waatke patused Ülekohtused: Kuidas wahemees, mei' Jesus, Poodaks ristis suures walus: See on meie eest, Kõutaks Tema käest!

Selg on peffetud, Pea on kroonitud, Häbi naeru mantel selgas, Kõied, paelad käsis, jalgas; Paled sülgel täis: Kõnda kohtus käis!

Risti-pakku all Kõrkes kallis Tall: Kui Ta ise kandis risti, Ei mõind enam seista püsti: Kõrkes risti all, Kallis ohwri Tall!

Mäel seal tauti, Kinni naeluti: Käed ja jalad, rind ja süda, Pisteti seal läbi oda: Weri, wesi ka Jooksis otjata.

Tema kallis juu Andis ikka auu: Oma armsa Issjal taewas, Kui Ta küll seal oli waewas: Balus meie eest Andeks Issja käest.

1. Jõulupuu.

Jõulupuu, kellega meie praegusel ajal Kristuse sündimise aega ilustame, on weel wana pagana aja mälestus. Isslandi wana juttudes räägitakse imelikust jalakast, mis talwisel ajal, kui päite mõitu saama hakkab ja päewad pikemaks lähewad, — korruga tulešid täis lähed, teda ükski tuul kustutada ei suuda. Wanast Kelti ajast pärit on komme, talwise pööripäewa ajal majasid roheliste wäärtaswudega ja wannikutega kaunistada, kuna ka

seal, nagu Slaawi rahwa seas, suured õle-rattad walmis-
tadi, tulega põlema süüdati ja kõrgustikkudelt alla weere-
tadi. Need tulemängud kujutasiwad looduse ärkamise
liginemist, awaldasiwad päikse wõitu talwe üle. Talwiste
pööripäewadel sütitati puuoksi põlema ja kustutati jälle
ära; sest need oksad, mis elu ja wiljasaagi kujutusteks peeti,
— hoiti järgmise talweni alal. Alati rohelist kuusepuud peeti
juba paganate seas heaks eesmärgiks, ja temal oli hea
täendus, et jumalus nähtawalt surnud looduses ikka edasi
töötab; — sellepärast ilustadi teda siis tuledega ja puu-
wiljaga.

Ristiusu ajal sai kuuse maailma Ünnistegija sündi-
mise mälestuse märgiks. Prantsuse lauludes ja luule-
tustes 12 ja 13 aasta sajal räägitakse Jõulu-kuusest õige
tihti, niisama ka Jõulupuuladwas olewast ingli kujudest.

— Saksa kristli-
kus muinas-ju-
tus räägitakse
õunapuust, mis

Jõulu ajal
õitsema lööb.

See peab mär-
giks olema, et
patt, mis õuna
läbi maailma
sisse tulnud, —

Jõulu pühade
ajal häwitatud
on. — Kesk ajal

laste wastu ja kinnitasiwad, et Jõulu öösel peab kuuse-
puu külge suhkru-koharaid ja muid ilustusi siduma, mis
Jumala armastust peab tähendama. Alles 18 aasta-

oli pea-aegu
kuusepuu tähen-
dus igalpool ka-
dunud; ainult
Elsassis auusta-
siwad ja pidasi-
wad temast suurt
lugu. Aga 17

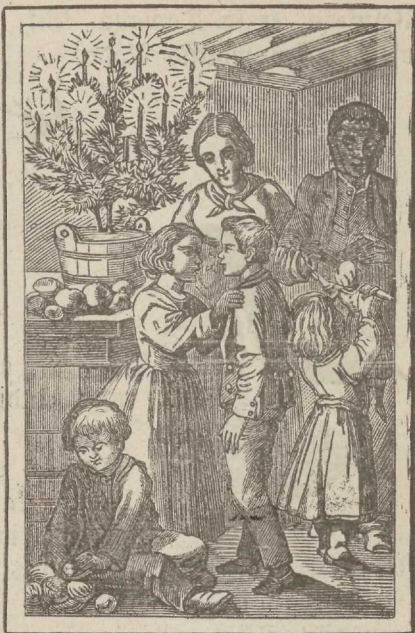
aasta-sajal
Straßburis ja
ka mujal, wõitle-
siwad mitmed
heade kombete
kaitsjad was-

faja lõpul tuli Jõulupuu Saksa- ja Wenemaal jälle moodi ja nüüd tungib see ikka kaugemale iga rahwa ülema ja alama perekondadesse.

Ka Jõulu kinkide komme tuli alles 16 aasta-sajal tarwitusele. Esiotsja ei olnud kinkimisel muud otstarbet, kui ristiusu tähtsamaid pühajid lastele armsamaks teha. Jõulukinkituste jägamine on Wene-, Saksa- ja Skandinawia maades laialt tarwitusel, ja hiljemalt hakati seda pruuki ka mujal auustama.

Jah, Jesuse sündimise päew, see on meie kõige suurem rõõmu päew ja Jesuse sündimise lugu, see on meie kõige armsam piible lugu.

Kuusseppu kõige oma ilu ehtes ja tule säraduses auustab seda kallist Jõulu aega, tuletab meile meele, et Jesus on maailma walgus, kes kõikide südameid walgustab ja tulewase elu walguist ette kujutab. Kõik need ehted, mis kuussepiud ilustawad, — tuletawad meile Jesust, seda kallist Jõulu last meele, kes kõige Jumaliku andidega ehitatud on. Oh kui kallis on Jõulu aeg! Seda aega ootab iga laps igatsedes. Ja kui Jõulud käes on, siis laulawad lapsed jõulupuu walgusel kallid Jõulu laulusid ja andwad oma Õnnistegijale tänu, kes Jõulu öösel Betlemmas looma lartas sündis ja taewa

all ingli kooridest kuulutatud sai. Oh õppi siis! armas laps, oma Jesust tundma ja noppi Tema pealt neid kallid armu andeid enesele elu tee peale kaasa, ja ehita ennast Jesusega, et sa Temaga töit omaželu aeg sõbruses ja osasaamises võiksid elada!

2. Jõulu laul.

Wiisil: Nüüd paistab meile kauniste.

Oh Jõulu aeg, ja kallis aeg Sell ajal sündis Issa-Boeg: Meil waeste patustele! Siis inglid laulsid taewa all, Ja andsid auu Jumalal; Ka ööldi karjastele: „Arge kartke, Minge waatke teil' on sündind Jesus Kristus: Nüüd on orja aeg teil otjas!”

Oh püha õnnis Jõulu öö, Siis ilmus Jumala suur töö, Siin maa ja taewa wahel; Mis Paradiisis tõutud, See on nüüd täiest täidetud: Uks lahti igal ühel! Nastab, Sajad, Mõõda läinud, enne kui see päew meil' ilmus: Ole hing nüüd täiest rõõmus!

Weel täna lauldaks rõõmuga: „Auu olgu Jumalale ka, Siin maa peal ja ka taewas!” Betlemma walguš paistab weel, Su lunastatud rahwa teel: Siin kõrbe tee peal täies. Kallis, Jesus, Lase oma Jõulu walguš, eluks mulle Paista, siis toon tänu Sulle!

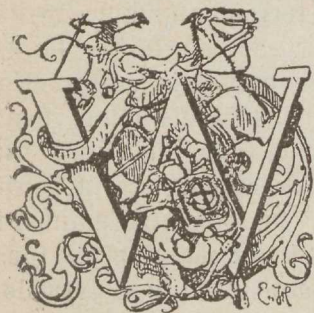
Oh armas päew, oh õnnis aeg, Mu südamest on kadund waew: Nüüd laulan mina rõõmsasti! Mu süda nuttes sulab sees, Betlemma lautas jõime ees, Seal

tumardan ma Kristust. Minu, Glu, Du nüüd Jeesus, kes mind rikkaks, õndsaks teinud: Armu olen Ta käest saanud.

Paulja Sõnnute I. jagu № 114.

3. Poisikene Kristuse juures Jõulupuul.

aene poisike ärkas ühel homikul niistes keldre-toas üles. Ta oli wiletjaste riides ja wärises. Ta kõht oli aga wäga tühi. Homikust saadik oli ta oma ema juures mitu korda käinud, kus ta ühes nurgas wiletja aseme peal magas. Kuidas oliwad nad siis jenna saanud?

— Wistist oli ta kuskilt wõerast linnast seia oma pojaga sõitnud ja haigeks jäänud. Teises nurgas hoigas üks jooksja haiguses põdew naesterahwas, kes oma haiguses aeles ja pöörles, nii et poisikene kartis waatama minna. Juua oli ta kojast saanud, aga leiwa-raasukest ei leidnud ta kuskilt; — juba mitu korda läks ta oma emat üles ajama. Tal oli raske pimeduses olla; õhtu oli juba ammu kätte jõudnud, aga tuld ei wõetud weel mitte üles. Ta katsus oma emat käega, ja imestas, et ta ennast mitte enam ei liigutanud ja nii külmaks oli läinud, nagu sein. — „Küll on aga siin külm!“ mõtles poisike. Kurwa südamega pani ta omad käed ema õla peale, siis puhus ta jälle oma sõrmekeste peale,

et neid sulatada. Selle peale läks ta keldrist wälja. Ta oleks juba ennem wälja läinud, aga kartis suurt koera, kes naabri ukse ees hulgas. Aga nüüd oli koer ära läinud, nüüd ta wõis kartuseta uulitsale minna.

Oh kui imelik ilus! Ta ei olnud iialgi jellesarnast näinud. Seal, kust tema seia sõitnud, oli öösiti pime, ainult üks latern üle uulitsa. Madalate puu majakeste akna luugid olid öösiti kinni pandud, uulitsa peal wõis waewalt näha, ja inimesi ei kõndinud ka nii nagu siin, kõik olid majades warjul; ainult koerte hulgumine kostis siit ja sealt kõrwu. Aga seal oli selle eest ka Joe ja temale anti süüa, aga siin, Sumal halasta! Jaaks ometi kordki süüa! Misjugune kära ja mürin, misjugune walgus ja inimesed, hobused ja tõllad, aga ka külm, kui külm! Kuidas jooksewad inimesed segameni üksteisest mööda; aga küll on köht tühi, jaaks ometi natukekki leiba! Ka hakkawad ta warbad külmaft walutama. Gorodowoi läks temast mööda ja pööras oma näu kõrwale, et teda mitte näha.

Jälle uus uulits, — oh kui lai! Noh, siin pigistakse mind küll puruks! Kuidas nad karjuwad, jooksewad ja sõidawad, aga oh seda walgust, mis siin on! Aga mis see seal on? Üks suur akna klaas, klaasi taga tuba, ja seal üks puu, kelle latw kuni laeni ulatab; see on kuusk; kui palju tulefid ja õunu, saiu ja kullast paberit seal otjas. Ta ümber maas tettekese ja wäikeid hobusid; tuba mööda jooksewad wäikesed, puhtad ja ilusad lapsed, mängiwad ja laulawad ja sööwad wististe midagi. Oh kui ilus on see kõik! Ka laulmine on läbi akna kuulda. Poistete waatas ja imestas, oleks juba kaasa naernud; seal hakkawad ta jalad ja sõrme otsad jälle walutama ja olid juba üsna punaseks läinud, ei tahtnud enam painduda ning tegid liigutuse juures walu. Ta hakkas nutma

ja jooksis jälle kaugemale. Näe! jälle niisama sugune tuba, puud sees, aga laua peal mitmesuguseid söögi asju, laua ümber istusivad neli uhtet preilit, ja andsivad iga ühele, kes uulitsalt sisse läks, — kooksid ja jaiu. Poisike läks ka tasakeste ukse juure, tegi lahti ja astus sisse. Oh! kuidas hakasivad ta vastu karjuma ja wehklema! Üks preiliteest jooksis ta juure, surus tale kopiku peusse ja tegi ukse uulitsa poole lahti. Poisike ehmatas ära! Kopikas kukkus ta näpude wahelt; kuidas wõisid ta punased ja külmetanud sõrmed seda kinni hoida! Ta jooksis uulitsa peale ja hakkas ruttuste minema, aga kuhu — seda ta ei teadnud isegi! Ta tahtis jälle nutta, aga ta kartis inimesi; jooksis siis natuke ja puhus jälle oma kätte peale. Poisike jäi wäga kurwaks, ta tundis ennast nii ütsiku ja maha jäätud. Ja äkitselt . . . waata, mis seal jälle on? Üksna taga kolm titte, ilusti riides just nagu elus. Ta hakkas neid vaatama ja imestama, ta ei olnud omas elus weel niisugusi näinud. Ta tahtis jälle nutma hakata. — Seal haras üks suur pois korraga ta kraest kinni, rapputas teda ja andis jalaga ühe hoobi. Poisike kukkus maha, jäi uimaseks; seal karjuti, siis kargas ta üles ja jooksis ja jõudis wiimaks ühe wõera hooi sisse. Seal ta kükkitas ühe puu-riida taha ja mõtles: „Siit wist nad mind küll ei leia, ja pime on ka!“

Külma pärast ta istus senna ja tõmbas ennast kokku, aga ei tohtinud hirmu pärast waljusti hingata. Äkitselt üsna ootamata oli tal nõnda hea soe, nii et ta jalad ja käed enam ei walutanud; tal oli soe, nii soe, nagu ahjukese peal. — „Oh kui hea oleks seia magama jääda! Istun weel siin natukene ja siis lähen jälle titteski waatama,“ mõtles ta iseeneses ja naeratas nende üle järele mõteldes. „Just nagu elus!“ hüüdis ta. Äkiste kuulis,

et ta ema tema pea peal ühte ilust laulu laulis. — „Emafene, ma magan, küll on aga siin hea magada!“ — „Poisike, tule minu juure Jõulupuule,“ sofiistas talle korraga heal kõrvu.

Ta arvas, et see ta ema oli, kes temale nii rääkis; aga ei! Ema ei olnud. Aga kes oli siis, kes teda tutsus? Ta ei näinud kedagi. Aga keegi kummuardas ennast tema üle, võttis teda ümbert kinni; ta sirutas tale oma käekese vastu ja . . . korraga, misfugune valgus! Oh misfugune Jõulu=kuusk! Ega see ei olnudki kuusk; ta ei olnud veel niisugust puud näinud! Aga kus ta nüüd siis on? Kõik kohad hiilgavad ja säravad ja ümber ringi tittekesi täis; aga ei, need on ju poisikejed ja tüdrukukesed, ainult aga niisugused hele-valged, kõik keerlewad ja lehviwad tema ümber, kõik annavad tale suud, wõtawad teda sülle ja kannawad teda ja ta ise lendab ka ühes nendega. Siis ta näeb, et ema waatab rõõmuga tema peale ja naeratab.

„Emake! emake! oh kui hea on siin, emake!“ hüüab ta ja mängib jälle teiste lastega, ning tahtis ka veel neist tittekestest, mis ta akna taga nägi, — rääkida. — „Kes teie olete, poisikejed? kes teie olete, tüdrukukesed?“ küsis ta nende käest naeratades ja neid armastades.

„Meie oleme Kristuse juures Jõulupuul,“ wastasiwad nad temale. „Kristuse juures on iga aasta wäikesete lastele Jõulupuud, kel seal maal jeda mitte ei olnud.“

Nüüd sai ta teada, et need wäikesed lapsukesed kõik niisama sugused oliwad, kui tema ja nad oliwad nüüd kõik siin, nad oliwad kõik, kui inglid, kõik Kristuse juures. Ja Jesus ise seisis nende keskel, lautas oma käed nende üle, õnnistas neid ja nende emasid. Emad seisiwad nende kõrwas ja nutsiwad rõõmu pärast: Igaüks

tundis oma poisikest ja tüdrukukest, lendasivad oma laste juure ja suudlesivad neid, pühkisivad pisaraid nende silmist ja rääkisivad neile, et nad mitte nutma ei pea, sest et siin nii väga hea ja lõbus on.

Teisel homikul leidis kojamees puu-riida wahelt ära külmetanud poisike, pärast leidis ka ta ema üles.

Bene kirjaniku Dostajewski järele Joh. W.

4. Õnnetus ja õnn.

Luja kuuse, männa ja kase-metsa sees seisis üks küla koolimaja, keda ümber ringi puu pulkadeest punutud aed warjas. Maja oli ükfit; eemal mõned talupered. Hoowi pealne kauris suur, iseäranis sui väga ilus. Üle õue hoowi sees olivad ait ja looma-laudad; ka wee kaew seisis wasakut-kätt hoowi sees aja ääres, kelle peal ilma hingedeta luuk war-

juks oli. Koolmeistri lapsed olivad sagedaste seal mängimas; igal pool oli neil luba käia, kuis ainult aga mitte kaewu juure.

Ühel päeval, pärast lõunat, olivad jälle neli last seal mängimas ja palli weeretamas. Kõige wanem laps üle 10 ja kõige noorem kaks aastat wanad. Isa läks naabri talusse ja ema oli üksi kodu. Ta oli vähema laste järele vaatamise suurema tütre hooletks jätnud, see pärast istus ilma mureta toas ja õmbles. Viimaks tuli ema toast wälja ja küsis: „Kus Juku on?“ nõnda oli kõige vähema nimi. Üks waatas seia, teine senna; üks kisendas, teine hüüdis, aga Juku oli kadunud. Hirmus warin käis läbi ema südame, ja kõik teised lapsed olivad ehmatanud. Suurem tütar, kes vähemate järele pidi waatama, — sai tapelda ja lubati witsu anda, et ei ole wäikest hoidnud ega ema käsku täitnud.

Viimaks tuli emale meele ja ta hüüdis iseeneses: „Eh on aga laps kaewus!“ Silmapilk jooksiwad kõik senna, waatafiwad kumardades kaewu ja nägid, et laps oli tõeste kaewu põhjas. Ta oli kaewu luugi peale roninud ja sellega ühtlasi põhja kukkunud. Kaewu täitis ligi poolteist sülda wett. Jumal oli teda nõnda kukkuda lastnud, et luuk alla jäi ja laps luugi peale, kellest ta tugewaste finni hoidis.

Isa juhtus ka parajal tunnil kodu tulema, kes kohe redeli wöttis, sellega kaewu läks ja lapse elusalt wälja tõi. Oh nüüd oli kõikide rõõm suur, et Juku weel elas! Jumal oli teda imelikul wiisil hoidnud, jah, Jumal üksi!

Waadakes, see õnnetus tuli sest, et lapsed sõnakuulmata olid. Isa ja ema olivad keelanud, et nad mitte kaewu ligi ei lähe. Ka ema kästis wanemaid lapsi Juku järele waadata ja teda ilusaste hoida; aga nad seda ei teinud! Sellepärast tuli õnnetus, et lapsed sõnakuulmata olivad. Oh armsad lapsed, olgem ikka sõnakuulelikud, püüdkem seda täita, mis isa ja ema teid õpetawad ja teile ihu ja hinge kasuks räägiwad, siis on Jumala

õnnistus teie juures. Jeesus armastab head ja sõnatuulelituid lapsed.

Witsil: Jumal maa kuning
taewa Sooja.

Jeesus, laste kallim sõber
Died Sa siin ilma peal!
Iga last, et ta on nõder
Hoiad teda siin ja seal.
Oh mis ime arm on

see Et Sa lapse karjane!

Enne kui ta sündis ilma Seadsid Sa
ta elu siin, Tema palawat ja külma Ihu,
kui ta hinge piin: See on kõik Su'ft mää-
ratud, Hinge kasuks soowitud.

Sellepäraft kallid Jeesus, Tõsta täna
omad käed: Laste peale, et Su heldus
Wõidakš ära patu wäed: Et ta ihu hin-
gega Jäeks Su omaks lõpmata!

Dma püha tõutust mööda, Heldest neid
siin õnnista! Waimus elu teele saada, Taewa wastu
walmista: Siis ta wõib Sind teenida, Wiimaks tae-
wast pärida.

5. Kadunud ja jälle leitud laps.

Musjal kewadesel homikul pidi wäike Marie üksi
todu jääma, et wanematel mõlemil oli tarwis wälja
minna. Ema ütles: „Marie, sa wõid aedas mängida ja
lillesid noppida; aga ära mine mitte ajast wälja, küll meie
tuleme ka pea tagasi.“

Olid wanemad ära läinud, siis läks Marie röömsa meelega aeda ja hakkas mängima. Oli ta küll juba mänginud ja lindude röömust laulu kuulanud, ka ise nendega seltsis laulnud, — siis arwas ta, et ija ja ema juba pea kodu tulewad. Ta mõtles: „Dot, ma tahan neile lillesid noppida ja laua peale klaasise panna: küll nad saawad ennast siis röömustama kui tulewad.“

Kuidas mõeldud, nõnda tehitud. Pea oli wäite

peuke lillesid täis; seal näeb ta aja-taga metsas weel ühe ilusa punase lille, tahab seda weel ära wõtta ja siis tupp minna. Aga ta näeb kaugel maal weel ilusamaid ja tahab ka neid weel korjata ja seda wiisi läheb itka kaugemale paksu metsa sisse.

Wäite pou on ju niestois, mi on rööm sellest ja tahab nüüd kohe tupp minna. Aga ta waene ei teagi, et on ju õige kaugale metsa korjates läinud; — ta läheb nüüd ruttu oma teades kodu poole, aga tuba ei tule ega tule, ta ei paistagi weel; — ta hakkab jooksuma, et siis rutem metsast wälja saaks; ta jookseb ja jookseb,

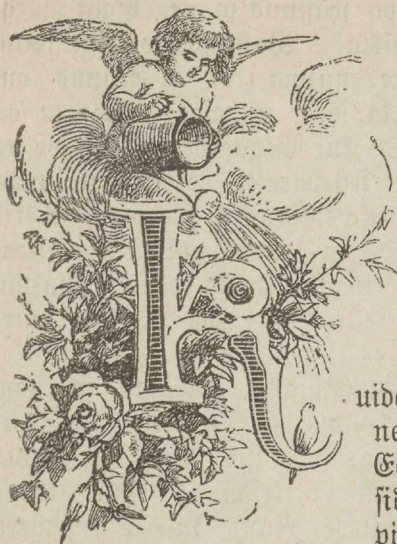
nõnda et väikesed jalad juba väsinud ja pea higist märg, aga maja ikka weelgi ei paista! Väsinud jooksjust istub ta maha ja hakkab fibedaste nutma, et ta efinud on. Ta nutab ja nutab, aga ka seegi ei aita teda; ta on metsas ja jääbki metsa! Oh kui väga õnnetu tunneb ta ennast olevat ja seda kõik sellepärast, et sõnakuulmata oli olnud ja ajast välja metsa läinud! Kurvalt laskis ta lilled põllest maha kukkuda ja langes põlvili ja ütles: „Armas Jeesus, ma olen sõnakuulmata olnud, palun, anna andeks ja lasse mind jälle kodu ema ja isa juure saada! Amen.

Selle peale uinus ta magusaste magama ja nägi unes, kuidas ühed ja teised pildid ta filme eest läbi käisid. Vanemad tulid kodu, oh kui suur oli nüüd nende ehmatus, kui oma last ei leidnud! Kõik kohad said läbi otsitud, aga asjata! Nüüd kutsuti naabred abiks otsima. Ohtu oli käes, öö pime tuli peale. Seepärast sai laternatega tuli ligi võetud, et seda paremine metsas võiks näha. Mitu tundi olid nad otsinud. Viimaks isa leidis teda ühe põesa äärest magamast. Oh kui suur oli nüüd isa rõõm! Issandat tänades võttis ta teda sülle ja kandis rõõmuga kodu. Seal alles ärkas Marie ülesse ja jutustas oma lugu. Ka isa ja ema käest palus ta oma süüd ja rumalust andeks ja lubas edespidi sõnakuulelik olla.

Armsad lapsed! Waatke kui väga kurb lugu see on, kui kõikis asjus ei taha sõnakuulda, ja kes selle sisse tahab jääda, peab viimaks igaweste huffa minema. Oh palugem seepärast armsa Jeesuse käest omale üks sõnakuulelik süda!

„Hüüa Mind appi ahastuse päeval, siis tahan Ma sind seest välja kiskuda ja sina pead Mind auustama.“
(Paul 50, 15).

6. Lapse palwe huntide küüsis.

uidas ma olen kuulnud — mõned head aastad tagasi, siis kui Gestimaal weel palju huntid olivad ja mitmel majapidajal lambad laudast ja koerad õuest ära wiisivad ja palju tüli tegivad, — on üks wäike wiie aastane laps, kes oma armsad wanemad oli surma läbi kautanud, ja kerjamise abil ennast toitidis, ja ühe ja teise hea inimese juures pea-warju ja ulualust leidis — ühel õhtul läbi wäikse metsa-tuka läinud teisest perest teise; aga seal tee peal tulivad wiis hunti wastu, jäid tema ette seisma; — laps oli esiteks kohkunud ja hirmu täis, aga pärast sai julgust, tõstis omad filmad taewa poole, nende mägede poole, kust igal ajal abi tuleb, ja pani omad käekesed risti ja õhkas südamest; sest et tema ema oli seda temale õpetanud ja head seemet tema südamesse külwanud. Seal tulid ka temale tema õndja ema õpetamise sõnad meele, kes oli temale tihti Jeesusest rääkinud ja ütelnud: „Kui sa, mu armas laps ära sured, siis wõtab Jeesus sind ja wiib sinu hinge taewa; aga sinu liha peab mullaks saama, — hing jääb igaweste Jeesuse juure elama!“ j. n. e.

¶ Püha Waim tuletas ka lapsele need ema sõnad meele, ja ta sai ikka enam julgust. Ta wõttis oma lapselikus meeles ja kindlas usus rätiku, mässis oma pea sellega finni, heitis pikali maha ja ütles: „Armas Jeesus! Mu ema rääkis, kui ma suren, siis pidid Sina mu hinge wastu wõtma ja taewa wiima. Kui need juured koerad, mis siin mu ees on, — mind nüüd ära jõowad: oh wõta Sa Jeesus siis mu hinge wastu ja wii mind taewa! Ma tahan taewa Sinu juure tulla.“

Laps pikali maas, pea finni seutud, räägib oma truui Sunistegijaga ja ootab ja ootab, millal koerad ta kallale tulewat; aga ei tule ega tule! Wiimaks tõstab oma pead ja waatab, — koerad kadunud, pole kedagi! Hundid olid mõisa läinud, mis lähedal oli, ja murdnud seal kaks juurt koera ära. Laps hakkas tulijelt jooksuma, jüda rõõmu täis, ja hüüdis: „Armas Jeesus! Sa ei tahtnud weel mind oma juure wõtta!“ — Edasi jookstes, jõudis ta wiimaks jenna taluperesse, kuhu ta minna tahtis, ja jutustab seal kõik, kuidas juured koerad temale wastu tulnud, kuidas ta oma pea rätikuga finni sidunud, pikali maha heitnud ja oma hinge Jeesuse kätte annud. Pere rahwas, kes selle wäikse lapse juttu kuulsiwad, tema suurt julgust, tõsidust ja usku Jeesuse sisse nägid, küüsid: „Kes sind õpetas nõnda rääkima?“

„Eks mu ema!“ hüüdis laps.

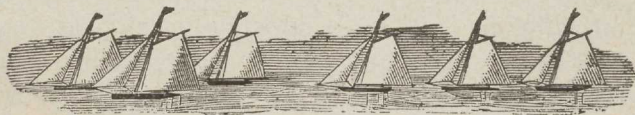
„Aga kui need koerad oleksid sind ära jõonud, siis nad oleksid ka sinu hinge tükis ära wõtnud?!“ ütles keegi nende seltsist.

„Ei, ei!“ hüüdis laps. „See on tõsi, mis mu ema rääkis, et mu hing pidi elama ja ma pidin ka elama.“

Kõige selle tunnistuse peale ei wõinud pererahwas muud teha, kui pidid südamest õhkades ütleva: „Jah, imewa ja wäetima laste suust oled Sina, püha Jumal,

enesele tiitust walmistanud! — Aga — kuidas on meie suu ja süda, kes meie wanad oleme, Sinu armu ja tundmise wastu finni?!” — „Kui teie ei pööra ümber, ja ei saa kui lapsukesed, siis ei saa teie mitte taewa riiki!” — Nõnda olid nende mõtted.

Armsad lapsed! Kes teie seda sündinud lugu sin luete ehk kuulete, kuidas on teiega lugu? Kas teie ta Jesusst tunnete, Tema peale loodate, Teda palute ja Temast finni hoiate? Oh kui teie seda seamaale pole weel mitte teinud, siis tehkem seda nüüd kohe! Jesus armastab niisugused lapsed.

7. Emilie wiimane soow.

Emilie oli väga haige. Arst oli finnitanud, et temal weel wähe aega elada on, ja nüüd pidi ta oma südamest armastatud waned ja kõik, mis ta armastas, — maha jätma. See oli muidugi raske. Teie saate wististe mõtlema ja üttelema, et wanemad ei oleks pidanud midagi temale surmast rääkima. Aga oh ei! Emilie ei olnud mitte niisugune laps, et ta

küll 14 aastat wana oli, — kes surma kartis. Ta tea-

dis enesel küll surma ligidal olewat, aga ta rõõmustas, et ta surma läbi Jeesuse juure saab, kus ilusam ja parem kodu on kui see vilets maailm. Emilie ema, kes ise Jeesust armastas, oli teda juba waratselt Õnnistegija juure wiinud; nad oliwat alati, ema ja tütar, — Jeesuse ristil all palwes olnud ja magust Issanda osajamist maitse-
nud. Nende püüdmine ja hinge igatsimine oli taewas-
igaweste kofku jääda. Aga kahju, et Emilie isa seda armu ja rõõmu ei tunnud! Ta oli ennast ikka eemale hoidnud, kui ema ja tütar Jumala sõna lugesiwad eht armsaid laulusid laulsiwad; ta oli selle üle tige ja põlgas seda südamest. Tihti pidiwad ema ja tütar kurwastusega nägema, kui isa Pühapäewadel ka omas rohu aedas tööd-
tegi ja nõnda Jumala armu põlgas. Sellepärast oliwad nad mitu kord nutnud ja Jumalat tema eest palunud.

Isa palju emast ja tütrest ei hoolinud; aga siiski ta armastas ka neid. Ja seda põlgamist nende wahel tegi Jeesus; sest pime, hõel, kuri ja tige süda Jeesust ei sallil! Kes pimedust armastab, see ei tule walguise juure. (Joh. 3, 19—21.)

Et nüüd Emilie ikka nõdremaks jäi ja arsti ütleniise-
järele ta warsti pidi surema, — see tegi isat kurwaks ja õnnetumaks.

Ühel õhtul, kui looja-minetu päikene iseäranis väga armsaste haige turpa pais-
tis ja oma hel-
leda kuldse kui-
redega kambert ümber ja katsus kõige armastusega teda trööstida ja rahus-
tada. Ei olnud mitte wäljaspidised walud, mis haiget

walguistas, —
siis istus ema
Emilie woodi
ääres ja waatas
liigutawa süda-
mega haige tütre
peale. Ta pani
oma käed ta

oma käed ta

last piinasivad ja teda kurwaks tegid, waid tal oli hoopis üks teine waew ja walu südames. Ja see waew ja walu oli isa pärast. Äkitselt tõstis ta omad filmad üles pani käed risti ja hüüdis ahastawalt: „Oh isa! isa! kui mina sind omete ükski kord kuuleksin Jumalat paluma, enne kui ma suren, — siis tahaks ma rõõmuga surra!”

Reegi ei olnud tähele pannud, et isa juba tупpa oli tulnud ja tükk aega taga seina ääres waitjelt istunud. Ahastaw hüüdmine armastatud lapse suust, tungis ta südamesse ja ta ei wõinud enam wastu panna. Ta kivi kõwa süda sulas ja filmad said wett täis. Mis kõik abitaasa palwed ja palumised korda ei saanud, — seda tegi Jumala Waim sureja lapse hüüdmise läbi. Suur tugew ja kange mees langes kõhe oma armsa lapse haige woodi ette maha ja palus liigutawa südamega

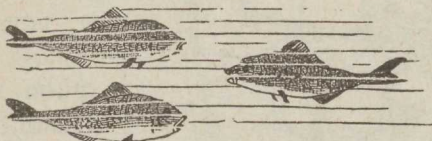

Veinaja surmu aedas.

nuttus Õnnistegija were pärast kõik oma suurt rumalust ja patu andeks. Ka ema ja tütar nuttivad rõõmu pisa-

raid ja kiitsid ja tänasid Jumalat, kes suuri asju oli teinud ja nende palved kuulnud.

Emilie soov oli nüüd täidetud ja mõni filmapilt peale isa palve lahkus ta tänuliku meele ja rõõmsa südamega siit ilmast ära. Ta filmad olivad Jumala õnnistust näinud ja kõrvad isa palvet kuulnud. Oma õnnistegija armu hooletaks jättis ta omad vanemad, selles lootuses, et pea neid taevas näha saab. Isa ja ema jäid nüüd iga päew palvesse ja votasivad rõõmuga seda aega, millal nad Õnnistegija were läbi ka oma tütre juure taeva saavad.

8. Minu laps, anna oma südant Mulle.

(Dp. f. 23, 26.)

Mis tähendab see?" küsis üks laps oma isa käest, kui ta pidi seda salmi omale pähe õppima. — „Ma seletan seda sulle pärast,“ ütles isa, kui ta mõni filmapilt oli mõtletes waikinud. „Eks sull ole ju raha-kott, anna see mulle?“

Ilma mõtlemata andis väike tüdruk oma raha-kotti isa kätte; seal sees oli 20 kopik, ja see oli lapse kohta juba suur varandus. Paari paeva järel kutjus isa jälle oma väikese tütre oma juure ja ütles: „Koh mu laps, sa andsid ju oma raha-kotti minu kätte?“ — „Jah, armas isa!“ vastas laps. — „Kas sa mõtlesid, et ma

„Tealt sest midagi võtan?“ küsis jälle isa. — „Oh ei, ma mõtlesin, et sa midagi mulle jenna sisse paned,“ kostis laps. — „Ja, seda olen ma ka teinud,“ ütles jälle isa. „Aga kas sa saad ka aru, et kui Lunastaja meie siidant

tahab, et Ta siis ka tahab midagi jenna sisse panna. Meie oleme looduse poolt waesed ja tühjad, ja meil ei ole kedagi; aga meie Lunastaja tahab meid paremaks teha, õnnelikumaks ja rikkamaks armastuses ja püha Waimu läbi kasvatada. Anna ennast, armas laps, Temale, sest kui Ta meile ütleb, et meie peame Temale midagi kingima, siis annab

ta meile tuhande võrra tagasi.”

9. Crooft.

Üts wäike tütarlaps oli suremas. Ta waatas oma ema peale, kes ta woodi ääres istus, ja ütles: „Ema, ma ei näe sind enam heaste, kõik jääb pimedaks.“ Siis pani ta oma wäsiwad silmad kinni ja jäi magama. Järsku löi ta aga need jälle lahti ja need särased rõõmused, ning ta näu peal lehwis õnnis naeratus ja ta ütles: „Aga ma wöin Jesust näha!“

Mii juhtub ka meil, kes meie siin häda ja waewa tee peal rändame. Tihti on meie tee pime ja tühi. Meie silmad on mitu korda tuhni nuttust, aga oh kui kallis on siis see, kui meie Jesust wöime näha, kes meie päike ja meie kilp on, ning iga hädas ja ahastuses meie kõrwal seisab! Aga oh kui armas on weel see, kui meie surma tunnil wöime hüüda: „Ma näen Jesust!“

Sellepärast püüdkem igaüks aegsaste Jesusega sõbraks saada ja pidagem Teda üle-kõige asjade armsaks. Siis on Jesus ikka meie ligi ja Ta ei jäta meid elus ega surmas maha.

10. Lilled wõi wiin.

h misfugune wähe! Lilled wõi wiin? Kumba on nendest parem: Kas need hörnad magusa lõhnaga lilled wõi tume paksu piibu suitsuga täidetud kõrts, kus ihu ja hinge rikkuvad kihwti mikitakse? Oh kui palju, palju on neid, kes lõhnawatest lilledest ei hooli, aga wiina järele ikka jänutawad ja ennem kõrtsus tahawad istuda kui tenas lille aedas! Aga ometegi saidwad lilled ilhe joodikule õnnistuseks ja ta pööras pattu tee pealt ümber.

Hans M. — nõnda oli selle joodiku nimi, — tah-tis parajaste kõrtsu uksest sisse astuda, kui ta tundis, et keegi teda tuue-hõlmast tõmbas. Ta pööras ümber ja nägi, et see tema oma wäike wiie-aastane tütar oli, kes paludes ta otša waatas ja hüüdis: „Armas isa! Osta üksainus lill emale!“

Hans jäi seisma, mõtles järele, waatas paluja lapse otša, süda sai haledaks ja ei läinud mitte kõrtsi sisse. Laps palus ikka edasi ja isa ei saanud muud teha, kui pidi üks lillepott ostma, mis kõrtsu ukse ees müüa oliwad. Tal ei olnud rohkem raha, kui 20 kopik, ja just nii palju maksis lille-pott.

Et küll wiina himu wägew oli, oli siiski lapse palwe wägewam. Ta ei wõinud sellest mööda minna, waid tah-tis lapsele rõõmu teha.

Ja waata, poole tunni pärast oli wäese ära-turna-

tud emal südant-liigutaw filmapilt: Tema mees tuli targa peaga kodu, laps käe kõrwas ja lille-pott peus. Seft saadik hakkas Hans hoopis teist elu elama. Nüüd on tema ilus lille aed, ja ta teab omast käest, et „lilled paremad on kui wiin!“ Ka Jumala sõna ei puudu tema elumajas.

11. Kolmekordne sõel.

„Mamma!“ hüüdis väike Berta. „Mõtlen ometi, mis ma Emmist olen kuulnud! Ma ei oleks mitte mõtelnud, et tema üks niisugune wallatu laps peaks olema!“

„Dota mu laps!“ ütles ema ruttu wahale. „Enne kui sa edasi räägid, katsume järele, kas see jutt ka läbi kolmekordse sõela läheb?“

„Mis sa jellega mõtled, ema?“ küsis Berta.

„Koh, ma tahan sulle seletada,“ watas ema. „Esiteks, kas on tõsi, mis sa rääkida tahad?“

„Ma mõtlen,“ ütles Berta, „seft ma olen seda Sophie käest kuulnud, kes Emmiga hästi sõber on.“

„So! tema näitab siis jellega oma sõbrust üles, et ta niisugusid asju omaft sõbrast teistele räägib?“ küfis ema. „Ja teiseks, kas see on ilus seda wälja rääkida, kui see ka tõsi on?“

„Ma ei tahtnud mitte sants laps olla, ema!“ hüüdis Bertta kurwalt. „Aga ma kardan, ehk ma olen seda ka olnud? Ma ei tahaks mitte hea meelega, et Emmi minust nõnda räägiks, kui mina seda temast tahtsin teha!“

„Ja kas seda kaebduft on tarwis?“ küfis ema.

„Ei ema!“ hüüdis ta. „Seda ei ole koguni tarwis, et ma seda wälja räägin, mis ma kuulnud olen.“

„Siis pane üks luff oma juu ette ja ära räägi riialgi omaft sõbrast (ligemiseft) paha, kui sull mitte head ei ole temast rääkida, siis ole parem wait,“ ütles ema.

„Sest inimesed peawad wiimfel päewal aru andma igaft tühjast sõnast, mis nemad on rääkinud. (Matt. 12, 36-37). Kui ja ühe wea teise juures näed, siis mõtle ikka, et mull omal on kaks ehk wahest kolm wiga rohkem.“

12. Olge alati walmis.

„Täna oli meil pühapäewa koolis Jeseuse taewaminemiseft lugeda ja koolmeister ütles, et Ta saab tagasi tulema,“ nii rääkis üks wäikene laps oma emale. „Aga ta ei ütelnud mitte, mis ajal Ta tuleb.“

„Seda meie ei peagi teadma,“ vastas ema.

„Aga mikspärast mitte?“ küsis laps.

„Sellepärast, et meil seda tarwis ei ole teada,“ kostis ema. „Aga mikspärast tahtsid sina siis seda teada?“

„Et ma õigeks ajaks võiksin ennast valmistada,“ vastas laps.

„Ja mis sa jell teisel ajal siis tahtsid teha?“ küsis ema. — Lapsuke waatas naeratades ema peale ja ei teadnud selle peale midagi kosta. — „Kas sa näed nüüd, mis see pea asi on?“ rääkis ema weel edasi, „kui Ta nüüd homme tuleks ja mis siis?“

„D ja, nüüd ma tean,“ hüüdis laps rõõmuga, „meie peame alati walmis olema ja Jeesust ootama.“
(Lut. 21, 34—36. Mark. 13, 32—37).

13. 300 marki.*)

anaisa istus kord oma haige lapse woodi juures ja oli tema waewa ja walu pärast kurb. Wäikse kannataja läikiwad filmad ja lõkendawad paled andsiwad tunnistust, et tema surma wastu oli minemas. „Armas isa!“ hüüdis see väike tütarlaps tasase healega ja sirutas oma kätt isa poole.

*) Umbes arwata 141 rubla.

„Ütle üks kord, kui palju kulu teen ma ometi sinule aastas?“ — „Oh, mu laps,“ ütles kurvastatud isa, „selle järele ei pea sa mitte küsima! Sa ei maksa mull mitte palju.“ Aga laps ajas ikka isa peale ja palus, et ta pidi ütleva. Wiimaks, kui ta rahule ei jäänud, siis ütles isa: „Mina pruugin umbes 300 marki aastas sinu tarwituseks.“ — „Oh armas isa!“ hüüdis laps, ja ta filmad läikisivad imeks paanes. „Kas 300 marki?“

Selle peale jäi ta wait ja oli sügawas mõtletes. Wiimaks ta tõusis istukile ja ütles: „Isa, minul on üks pälwe. Mina tean, et ma warsti pean surema. Siis sa ei pruugi enam 300 marki minu eest wälja anda. Siis sa lased selle eest ühe waeje lapse kaswatada. Eks ole tõsi?“ —

Oh armsjad wanemad ja lapsed! Mis õpime meie selle jurija lapse wiimastest soowimistest? Kas meie südame soowimised on ka kõige maapealse waraga hea-tegemisele ära antud? Kui palju on Jumal saanud surma läbi inimeste majadesse ja südamesse ruumi teha? Kas meie ei wõiks ja peaks mitte ühe teise waeje lapse jenna ajemele wõtma?

14. Ühe lapse suuandmine.

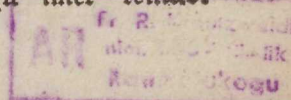
hes wangikojas sai üks kardetaw kurja-
tegija iseäranis kindla wahi all hoitud;
sest et tema oli igal tunnil walmis
näsšamas, kurja ja paha tegemas. Tema
oli juba mitu kord katsunud wangist-
wõimusega ennas! ära peasta ja jooksis minema; aga iga

lord sai teda ikka jälle kinni võetud. Sest päevast jaadit, kui teda viimane lord jälle kinni võeti, — näitas tema veel kurjem ja hirmsam wälja.

Ühel suisel päewa homikul, tuli üks wana herra, mõne preilnaga ja kahe wäikese lapsega wangikoja juure. Teender, kes neile wastu tuli, — wõttis ühe lapse oma sülle, teine jookkis läe kõrwas ja nõnda läksiwad ühe kõrge trepi ette, kust nad ülesse tahtsiwad minna. Seal ligi-korras tegi see nimetatud tige wang tööd ja waatas alt-kulmu tulejate peale. „Tsiim!“ hüüdis teender ja kutsus wangi oma juure. „Kanna sina see wäike tüdruk trepist ülesse.“

Wang mõtles pisut aega iseeneses, waatas kurja näuga sakste peale ja läks senna. Seal firutas laps oma käetused wangi poole wälja ja ütles lahkest: „Mina annan siis suud, kui sina mind kannad.“ Silma pilk muutis ta tige nagu lahkest, wõttis lapse õrnalt oma sülle ja kandis ettewaatlikult teda trepist ülesse. Juba poole trepi peal andis laps temale suud. Kui ülesse olid saanud, siis ütles laps paludes: „Küüd anna aga sina minule ka suud!“

Wang seisis kahwatanud lapse ees. Ta süda wärises ja ta läks näust punaseks. Ta waatas ilma süta lapse peale, andis ta palele suud ja enne kui ta jala trepi-astme peale pani, — weeresiwad pisarad ta filmist wälja. Sest tunnist jaadit sündis wangiga üks suur muutmine. Kellegil ei olnud enam tarwis tema üle kaewata ega teda kartata. Ta tegi iseeneses wäikese oma tööd ja ei teelanud enam ilma sti õpetajat oma juure tulemast. Seda kõik tegi ühe lapse suuandmine. Kas mitte ei peaks Jumala armastus palju enam mõdeduma? Kaha wõib palju teha, aga armastus veel palju enam. Jumal on wäikese laste läbi juba palju imet teinud.

Oh saagem kõik armastuse poolest lapsiks! Siis Jumal võib meid ka mõne kurjaledele kasuks pruukida ja taewariik on meie päralt.

15. Väiksest patust suuremasse.

allamanema poeg Johann oli koolipoisi healene, aga õppimise himu temal ei olnud. Ta oli väga wallatu ja wastane poiss. Kõige suguse tühja asjade ja temputamise peale oli ta osaw. Ta tegi tuule-

westid ja wesirattaid ja õhu tontisid ja kõik sugusid mängu asju; nendega oli ta mõtte, meel ja pea täidetud. Jamis ta teistel nägi olewat, seda tahtis tema omale ka saada. Üks pühapäew pärast lõunat läks ta oma naabri seppa poja juure, kellega ta ennast sõbraks tegi. See oli tema wastu nii lahke, näitas temale sepitojas alasid, haamrid, tangisid, lõotsa ja kõiki seppa töö-riistu. Johannile oli see väga meele-pärast. Aga waata imet, üks wäikene koogukene oli seal kogemata tema tasku libisenud, ilma et seppa poeg seda nägi! Kodu pani ta selle oma krunami kasti ja hoidis teda salaja. Nasta pärast seda, jälle üks Pühapäew õhtu, enne päewa loojat, — mängis ta juba oma kõwera koogukesega sulase kapi luku kallal ning waata imet: Lukk läks lahti ja nägi, et riivli peal

oli üks hõbe raha. Ta wõt-
tis seda ja waatas; see tegi
himu ja raha libises tema
tasku. Ruttu pani ta kapi-
ukse kinni, ise jooksis rahaga
minema ja warguse himu kas-
was südames.

Küme aastat pärast seda,
kui Johann juba 25 aastane
mees oli, — istus ta Jaani-
päewal kõrtsis taga kambris ja
mängis oma seltsilistega kaarti
raha peale. Ta kautas küll,
aga see ei teinud temale enam
muret. Tal oli poisikese põ-
line kook weel alles ja ta
teadis nüüd ka juba, kus isa
raha seisis. Ta oli sealt
juba ennegi mõne rubla wõt-
nud, kellest keegi ei teadnud,
kuhu ta oli jäänud. Wõt-
mise amet oli ka juba õige
selge ja südame tunnistus ei
kartnud enam kurja teha; ar-
mastus oli ka wanemate vastu
kustunud. — Ta oli nüüd
juba 27 aastat wana, oma
tarkest, õigust ja kangust ot-
sani täis. Mis isa tale rää-
kis, sellest ei teinud ta palju
väljagi. Et ta meel ja elu
laias maailmas oli, siis läks
ta itka kaugemale. Ta enam

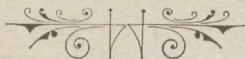

Wallawanema poeg Johann.

palju kodu ei seisnud. Küll oli temal asja linna minna, küll külasse; iga kord ise asjad, ise moodi ette võtmised. Nega mööda läksivad reisisid ikka pikemaks. Tuba oli ta mitu päeva järke mööda ära; kodune elu jäi nagu külalise elu. Isa oli sellepärast mõnikord ka rahutu ja taples poisiga, aga ta mõistis isat nii petta ja ette walelada, et ta jälle rahule jäi ja poega uskus. — Kord läks ta teise kihelkonda üle 50 wersta, oma onu waatama ja rääkis isale, et tal olla tarwilised asjad seal toimetada. Tuba oli nädal möödas ja poeg ei tulnud; — ta oli aga onu juure minnes oma kooguga R. mõisa läinud, seal öösel rahakapi lahti murdnud ja 1000 rubla raha ära wiinud. Nüüd oli ta ju jälle rikkas-mees ja maailm oli lahti ta ees. Selle rahaga läks ta Metsakõrtsu, seal jõi, pillas ja lõi seda furnuks. Aga senna jõudsiwad ka teisel päewal R. mõisa mehed, kes warast otsisivad. Seal seuti mees kinni, sest et warastatud raha oli tema taskus. Siit wiidi ta linna. Seal istus weel mõne kuu wangis; ka seal püüdis ta oma kooguga wangikoja luku lahti wõtta ja tahtis ära põgeneda, aga see ei läinud enam õnneks! Kook, kellega ta kõik lused lahti tegi, — murdus seal wõtme augu sees katki. Seal leiti tema kook ja ta ette wõetud kuri nõuu tuli awalikuks. Nüüd sai ta õige tugewaste kinni seutud ja saadeti ära Siberimaale sunni-tööle. Seal ta suri paari aasta pärast kui kurjategija ära, kes kõik head põlgas, ennaft ülekätte andis ja omale ise hirmuist elu ära walitjes, kelle sees ta ihu ja hingega hukka läks.

Oh armsad lapsed, kes teie weel väikesed olete ja oma wanemate juures elate, — oh wõtkem õpetust sellest Johannist, kes oma eluga hukka läks! Nõnda käib kõige laste käsi, kes ilma tööta wedelewad ja oma aega seal wiidawad, kus püha Jumal seda ei luba! Nõnda käib

nende käsi, kes wanemate sõna ja head õpetust põlgawad ja jumalakartust maha jätawad! Nende ots on ikka hukatus. Seepärast walmagem ja palugem, sest teie waenlane, kurat, käib ümber kui mõiraja lõukoer ja otsib, keda tema wõiks ära neelata. (1 Peetr. 5, 8).

16. Noorepõlwe laul.

Kui oled noor, siis rõõmusta Su noore
ea üle; Seal juures ära unusta, Et
see on Looja anne.

Kui oled noor, siis rõõmusta Et
sull on noored päewad; Seal juures ära
unusta: Sind ootwad ees ka waewad.

Kui oled noor, siis rõõmusta Et sull on hea ter-
wis; Seal juures ära unusta, Et Jesul on sind tarwis.

Kui oled noor, siis rõõmusta Et oled inimene;
Seal juures ära unusta End anda Jესusele!

Kui oled noor, siis rõõmusta Et oled ristitatud!
Seal juures ära unusta Et see arm jaaks sull hoitud.

Kui oled noor, siis rõõmusta Et Jესus sind ka
pruugib; Seal juures ära unusta Et kurat sind ka petab.

Kui oled noor, siis rõõmusta Et elu teed pead
käima; Seal juures ära unusta See tee wiib taewa linna.

Kui oled noor, siis rõõmusta Et elu on sull taewas;
Seal juures ära unusta Et elama pead palwes!

17. Tõtta Jēfuse juure.

Wiffil: Puf. nr. 12.

h lapsukene tõtta, Head nõuu sa
ette wõta; Sa tõtta, ilmaft rutta
Kõik himud maha jätta!

Sa õpi tundma Jēfust, Ja
oma hinge waefust; Ka alandust
ja heldust Täit truudust ja ka
mõistust.

Kui neid sull fiin ei ole,
Siis õnnistus ei tule; Kõik sinu
töö ja tegu On kurja waimu
jāgu.

Sa Jēfust meeles pea, Seft Ta on helde hea;
Kui Ta on sinu ligi, Siis on sull kindel tugi.

Ka palwid ära jätta, Neid tihti ette wõta: Seal
sees on hinge kasu, Sa jeda tõeste usu.

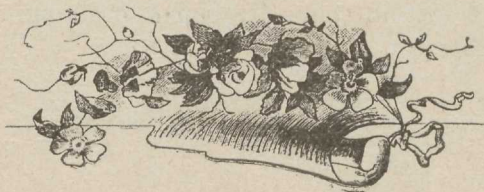
Siis sinu elu päewad Kõik sulle kasuks saawad;
Su töö on õnnietatud, Hing on ka walmistatud.

Seestpidi ehitakse, Su südan walmistakse: Siis
hing on walges ehtes, Jēfuse were riides.

Kui surm fiis sulle tuleb, Siis Jēfus palwid ku-
leb; Ta hinge taewa kannab, Head elu seal sull annab.

Seepärast õpi aegsast' Nüüd tundma Jēfust Kris-
tust: Kes find on lunastanud, Sind surmas armastanud.

Oh õnnis sina oled Kui Jēsu juure tuled! Kõik
elu hästi sead, Ja Jēfust meeles pead.

18. Palwe wägi.

Kuldseft paistsiwad roheliste puude latwade wahelt wiimsed õhtu-päikesse kiired wäikesse metsawahi majakese akende peale, mis jüगतawas metsas seisjis. Juba läts puude all pimedats, ümber-ringi oli kõik waike, ainult ööpiku laul kõlas roheliste okste seest ja tajaselt lendasiwad mõned nahkhiired läbi tihedate puu-põesaste, mis elu-toa akend piirasiwad.

Seal aga nende põesaste warjus peidetud seisjis üks mees ja waatas tumeda pilguga, täis põlglust ja wiha läbi akna ruutude tuppä. Toas laua ääres istus noor metsawahi naene oma nelja wäikesse lastega. Wäike lokkis juustega Katti oli kõrge akna laua peale roninud ja waatas sealt rõõmsaste teiste peale alla. Müüid aga panita omad käed risti, jäi waike istuma, sest õhtu jõom oli juba lõpetatud ja ema wõttis palwe-raamatu riuli pealt, et õhtu palwet pidada. Waataja akna taga wäljas, nikutas rahul olemise märgiks oma pead ja lastis ennast külite wastu seinä. „Ta ei ole weel mitte kodu,“ rääkis ta iseeneses. „Kui ta warsti tuleks, siis oleksiwad nemand tema peale ootanud. Noh, olgu mis on, ma wotan weel! Küll ta ükskord tuleb! Pea lähleb täieste pimedats ja siis peab ta oma palga saama! Tema, koer, andis mind ülesse ja mina pidin wangis istuma!“

Nende sõnade peale jäi ta wait ja kuulä, mis toas räägiti; sest et akna oli pisut prauksil. „Noh, lapsed, müüid tahame ka isa eest paluda, et tema õnnelikult kodu saab,“ ütles ema ja wäike Maria lisas tõsiselt juure: „Ja siis palume ka Jumala käest jeda, et Huber, kes

hilja aja eest on lubanud isale kätte maksta, — tema midagit tahju teha ei võiks.“ — „Ja muidugi armas laps,“ vastas ema. „Oh et Jumal ka selle mehe südame

oma poole pööraks, teda waesti hinge patu unest ärataks, et ta enam mitte nõnda tige ei oleks!“

— „Ka mina soovin, et ta heaks ja wagaks jäeb ja tae- wa saab,“ hüüdis väike Katti wähele.

Selle peale langesiwad ema ja lapsed põlweli ja kõik palusiwad härda südamega, et Jumal isat

jala peal ei tahtnud seista. Siis ruttas ta nii kärmeste kui ta võis eemale, pimedada metsa sisse. Pea oli ta ühe

Issanda julane Polikarpus tule riida-peal.

hoiaks ja tema waenlast õnnistaks ja patu unest ärataks. Mees afnataga kokus, kui kuulis, et tema eestjai Jumalat palutud ja pealegi weel lapsed, kes temale õnnistust nii sooja südamega sooviswad. Ta kahwatas näust ära ja üks iseäralik wärin käis tema kehast läbi, nii et enam oma

sügawa jõe ääres, kelle peal üks peenike palk seisis, kust jala inimesed üle käiswad. „Tänu Jumalale, et veel ei ole hilja!“ hüüdis ta iseeneses, kui ta palki jõe peal silmas.

„Ma wiibimata tahatis ta palgi peale astuda, aga järgmisel filmapilgul ilmus metsawaht teine pool jõe kaldal ja hüüdis: „Pea! pea! Urge astuge palgi peale, see oleks teie surm!“

Winge sealt alt kauge mält üle silla.“

Kui ta palgi peale oleks astunud, siis ta oleks tõeste

nistagem neid, kes teid ärawannuvad, ja teile kurja ja paha soowivad. Küll Jumal neid siis õigel ajal ümber pöörab ja teie waenlastest teile sõbru walmistab.

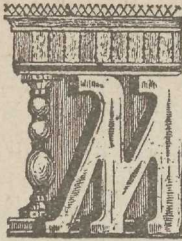

Isjanda julane Ignatius lõukoerde aukus.

surma saanud, sest see palk oli läbi saetud. Aga Jumal ei taha kellegi hõela surma, waid tahab kõiki peasta.

Suber jäi sellest pääwast saadik üheks teiseks inimeseks ja sai metsawahi perekonnaga suureks sõbraks.

Armsjad lapsed ja wanemad! Palugem ka teie oma waenlaste eest Jumalat ja õn-

19. Paluja laps.

Massachusettsi maakonnas, Ameerikamaal elas üks ema, kes ise Jumalast ei hoolinud ja ka oma lapsi Tema poole ei juhatanud. See oli küll kurb, iseäranis kurb sellepärast, et ta ise waratselt Issanda poole juhatatud oli saanud; sest tema isa oli üks waga ja jumalafartlik mees.

Ühel päewal oli ta oma 5 aastase pojaga oma isa-isa juures wõerusel. Nad tahtsid küll enne õhtut kodu minna, aga kange wihm teelas neid seda tegemast. Pärast õhtusööki kogusid endid kõik wana isa ümber kokku, kes neile siis ühest suurest wanast Piiblist ühe peatüki ette luges, mis peale ta ühe südamliku lühikese palwe palus. — Niisamuti sündis see ka teisel homikul.

Viie aastane poisikene pani seda kõik tähele, ja kui ta teisel päewal emaga kodu tuli, küsis ta sellelt üsna tõelikult ja järele mõteldes: „Ema, mikspärast ei tee meie isa nõnda kui isa-isa teeb?“

Ema sai selle küsimise üle pahaseks ja ütles: „ta pidada mängima minema.“ Aga wähe aja pärast tuli ta jälle ja küsis tungiwalt: „Ema, mikspärast ei tee isa mite nõnda, kui isa-isa teeb?“

Baha neelega saatis ema teda minema. Ta tuli aga jälle ja küsis kolmat korda: „Ema, mikspärast ei tee isa mitte nõnda, kui isa-isa teeb?“

Et ta ometi ükskord rahule jääks, küsis ema: „Noh, kuidas siis wana-isa teeb?“ — Laps wastas: „Ta wõtab oma suure Piibli, loeb sealt, ja teeb siis palwet.“

„Seda küsi isa enese käest, kui ta koju tuleb!“ ütles ema.

Õhtul ei läinud väike aga teistega ühes mitte magama, waid ütles, et ta pidada ootama, kuni isa kodu tuleb. Alles peale kella 8 tuli isa. Hädaste oli ta aga tупpa astunud, kui poeg temale wastu jooksis ja küsis: „Isa, mikspärast ei tee sina mitte nõnda, kui wana-isa teeb?“

„Oh mine magama!“ ütles isa. „Mis sa nii kaua weel ülewel teed?“

Teisel homikul kui teised sööma hakkasid, ei puutunud väike toidusse; ta istus aga ja waatas kurwalt enese ette maha. Oma küsimise peale, miks ta mitte ei söö, ei wastanud ta mitte, waid jäi weel kurwemaks. Seal küsis ema uueste: „Miks sa ei söö mitte?“

„Ma tahaksin hea-meelega enne sööma paluda, aga et keegi minuga ühes ei palu, siis tahtsin ma seda üksi katsuda teha!“ wastas laps.

See oli emale liig; ta ei wõinud ennast pikemalt pidada, ja läks teise kambri, et ennast hästi wälja nutta, ja Jumalalt armu paluda. Siis rääkis ta seda oma mehele, mis juhtunud oli, ja ka tema sai sügawaste liigutud. Wiibimata otsisid nad nüüd õnnistegijat ja Tema lastis ennast ka leida. Sest saadik töiwad nad iga

päew oma Issandale tänu ja kiituse ohwrid ja nende südamed olid täieste Tema pärast.

Varsti peale seda läksid nad sealt maakonnast ära Ohiosse elama, kus isa kuni jurmani kiriku eest-seisja ametil pidas. Väike paluja aga on ammuigi meheks kaswanud ja on praegugi üks kange kristliku kiriku ja Sumala sõna eest sõdija kindluse mees.

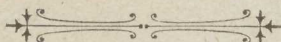

20. Paluja tütarlaps.

Üks noor tütarlaps oli oma Ünnistegijat tundma saanud ja ka sest armust, mis ta oma Jesusest palwes võtnud, — oma wanematele kuulutanud, ja neid meeleparandamise poole manitsenud. Tema ema, kes muidu üks hea inimene oli, ei sallinud mitte seda kuulda, mis tema tütar rääkis. Ühel päewal kui ema oma töös oli, kõneles jälle tütar seda Kanaani keelt, kellest väga palju endid pahandavad, — siis sai ema süda õiete põrgust süüdetud, ja jaatis oma last õuest witsa tooma, teda sellega peksta, et seda kõnet ja kitsast-teed maha jätaks. Tütar tõi witsa ema kätte ja ütles: „Sa wõid mind küll peksta, kui tahad, aga ega ma seepärast oma Jesusest ei lahku!“ See sõna oli kui kaheterane mõel ema

südamel, et ta filmad pisa-
raid tilkusid.

Mõne päeva pärast lei-
dis ta oma tütarit üksku
kohas palves, kus ta oma
armsa Jeesusega kõneles.
Nüüd ta soovis, et tema
tütar surmani selle elu sisse
jääks ja hakkas ka ise elu
teed nõudma. — Oh tee ka
sina nõnda!

21. Paluja ema.

aremad asja ei võigi
olla, kui wanemad
omad lapsed Jumala
kartuses kasvatavad.
Nii püüdis üks waga
ema oma lapsi juba
noorest põlwest saa-
dud Jumala poole ju-
hatada. Tihti palus ta nende eest Jumalat, ja rääkis
ja õpetas neid oma ajaliku kui ka igawest õnnistust taga
nõudma. Aga üks tema poegadeft, kes juba nooreks

meheks oli kaswanud, — ei hoolinud palju ema õpetusest ja manitsustest. Üks kord rääkis ema temale, et kui väga tähtjas see olla: „Sumalat taga nõuda. Aga tema vastas: „Armas ema, ära sellepärast muretse! Ma olen nõuks võtnud, ennast mitte niisuguse asjadega segada, kuni ma ükskord ise oma peremees olen. Sellepärast ära katsu mitte mind minu teelt kõrwale saata! Kui ma kord oma peremees olen, ja mull rohkem aega on, — siis tahan ma niisuguste asjade üle enam järele mõelda!“

Niisugune seletus tegi ema südame väga raskeks, aga ta tundis palwe wäge, seepärast wõttis ta ette, selle oma poja eest iseäranis kangeste paluda. Ta nõnda ta ka tegi. Üks nädal läks mööda ja Sumal ei näitnud tema palwet mitte kuulnud olemat. Pühapäewal aga tuli pojalt kirikust, kus praegu jutlust peeti, — mööda minna. Ta jäi laulu kuulatama ja — astus sisse. Siin liigutas Sumala sõna tema südamant wägewaste, nii et ta kui rusuks pekstud kodu tuli. Ta hakkas armu otsima, ja leidis seda ka, ja nüüd wõis ta ennast ühtlasi oma emaga Sumala armust rõõmustada. Ema on nüüd küll juba oma Issanda auu sees, ja see poeg, olen mina.

22. Pease surma leitud laul.

äid lapsi armastab Jumal. Nii sai ka ühe poisi juures tõeks, kes noorelt oma isa surma läbi ära kautas ja lesk ema teda näputööga kasvatas ja toitis. Ta oli Jumalakartlik, sõnakuulelik, vaikne ja walgane laps. Oma leske ema armastas ja armastas ta südamest. Kui ta 18 aastat wana oli, ema temast toitjad lootis, — siis kutsus Jumal teda siit kurjast maailmast oma juure. Ta oli täis usku, lootust ja armastust; ta lahkus rõõmsaste ja õndsaste. Peale tema surma leidis ema raamatu wahelt ühe tema laulu, mis ta oma Jumalaga kõneledes on üles kirjutanud. See laul on järgmine:

„Sulle ära annan ma Oma elu Jesuse; Minu aeg ja tunnid ka Saagu Sulle täiestel!

Wõta minu käed ka Sa, Näita, kuis wõin teenida;
Wõta jalad, tee et nad Kui Sa käsid — jooksewad.

Õpeta mu suu ja keel Rääk' ma, laulma üksnes Sull';
Sinu sõna elu teel Olgu magus mesi mull'!

Wõta kõik mu warandust, Mõistust, jõudu — rumalust;
Õpeta mind tegema Sinu meele järel ka.

Wõta minu tahtmist Sa, Et mis tahad, tahan ka;
Minu südant walmista Dmal templiks lõpmata!

Wõta kõik mu armastust, Waigista mu igatsust;
Wõta mind, et jäen ka tõest Sinu juure igawest!“

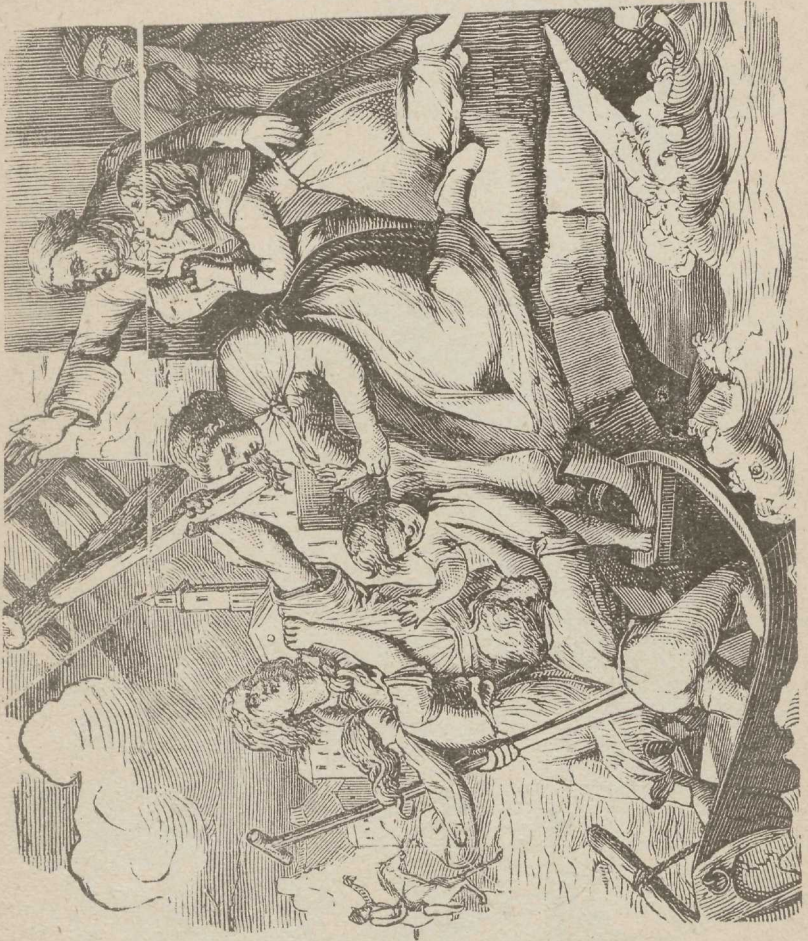
Mii on selle lapse laul. Mill ajal ta seda kirjutanud on, ei tea keegi; aga arvata, et ta oma wiimase elu aasta sees on walmistanud. Oh lapsed, nõudkem kõik Jeesust, küll Ta siis annab teile mõistust ja tarkust, juhatab ja saadab ise oma filmaga ja wiimaks wõtab teid oma juure taewasse.

23. Torm mere peal.

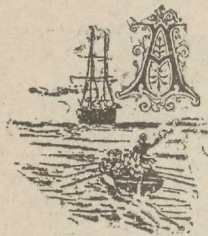
ga kui õhtu sai, läksid Tema jüngerid mere peale. Ja astsid laewa, ja tulid üle mere Kaprenauma linna. Aga pime oli ju, ja Jeesus ei olnud nende juure tulnud. Ja meri hakkas tõusma tugest tuulest, ja olid õiete hädas nende laenete pärast. Aga neljandamal öö wahi korral läks Jeesus nende juure, ja kõndis mere peal. Ja kui need jüngerid Teda nägid mere peal kõndiwad, ehmatasiwad nemad, ja ütlesid: See on tont, ja kiskendasid hirmu pärast. Aga sedamaid rääkis Jeesus nendega, ja ütles; Olge julged, Mina olen see. (Joan. 6, 16—20.)

Oh laps, Issand Jeesus on igal pool! Tema aitab iga ühte, kes Teda appi hüüab.

Süngrid mere hädas.

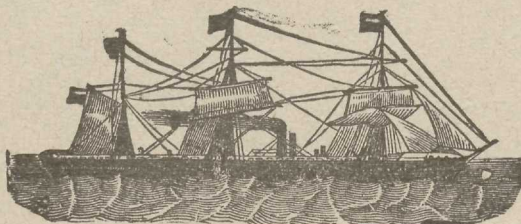
24. Jaewa tükk.

Aleksandri linna laewa tükk, kelle peal apostel Paulus oli, mis tormist sai mere peal purustatud, kui teda Rooma linna wiidi. Jumal hoidis Paulust ja kõik laewa mehed, ja ükski muu ei saanud hukka kui aga laew. (Ap. teg. 27, 6—44.)

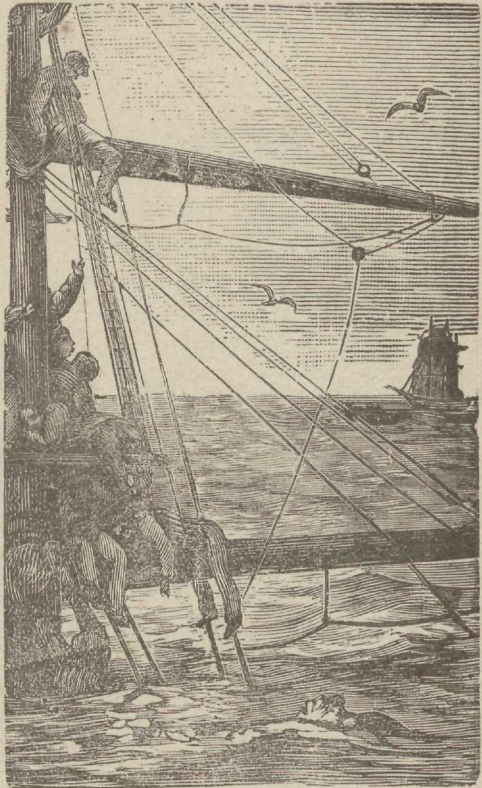
Torm mere peal.

Auru laew.

25. Ühe suurema maanitsus.

Värske krahv Kristjan Friedrich Leopold Stolbergi ema surma leiti tema kirjutamise laua pealt üks paberileht, kus järgmised sõnad peale olid kirjutatud: „Minu lastele! — Armsad lapsed, hoidke Ünnistegija ja Tema teenistuse poole; Tema truutvi südame sisse. Ärge armastage mitte maailma ja seda mis maailmas on; sest see kaub kõik ja on kui tolmu. Ükski muu asi ei pea elus ega surmas vastu, kui Jeesuse veri, Jumala arm, Tema tundmine ja sõprus Temaga. Seda otsige, ja ärge jääge enne rahule, kui teil see on; ja siis hoitke sellest kõwaste kinni, see aitab läbi, kuni meie Tema juures oleme. Oh, ärge ükski! mitte ükski maha jäägu! Ma saan ikka teie järele tagasi vaatama ja laiale lautud kättega teile vastu tulema, kui teie minu järele tulete. Oh walwage ja paluge!“

Laewa hullamineel.

26. Jumal tahab kõik lapsed saada.

Wäikene Willi magas kätkis, tema wäikene õde Alma istus seal kõrwas ja filmitfes aeg ajalt oma wenda, kes wahel ennast liigutas ja ülestõusta tahtis. Tal oli raamat käes ja õppis oma üles annet. Äkitfjelt pani ta raamatu käest, jookfjis ema juure ja küfjis: „Armas ema, üttele kelle päralt on diete wäikene Willi, kas finu wõi ifa!“

— „Tema on meie mõlemate päralt,“ wastas ema, „ja meie soow on teda Jumalale kaswatada.“

Alma ei mõistnud seda, mis ema ütles, fefst ta oli alles wäikene, sellepärast küfjis ta jälle: „Aga kas Jumal wõib fiis wäikefid lapsi ka pruufida?“ — „Jah wõib,“ wastas ema ja tõmbas Alma enese ligi. „Armas Jumal taewas armastab kõik lapsed ja tahab, et nad noorelt Ta juure tulekfiwad; Ta tahab neid elu-tee peale wiia ja õndjaks teha. Ta tahab ka fiind ja finu wäikeft wenda saada.“ — „O, kas tõeste!“ hüüdis Alma ja waatas tõfifelt ema peale. „Mina arwasin, et Jumal tahab aga ainult suuri inimesi, nii kui fina ja ifa olete. Mis wõib fiis üks wäikene tütarlaps, nii kui mina olen, — Temale teha?“ — „Sa wõid Teda armastada ja auustada,“ wastas ema. „Sefst Jumal on armastus ja Ta ütteleb finule: „Anna Mulle, Mu laps finu füda.“ Oh kui hea on Teda armastada, fefst Ta on meid enne armastanud! Kas ja mõistad seda?“

Wäikene Alma jäi wait ja ta ei teadnud ema küfjmise peale weel midagi kosta. Aga seda ta mõistis, et

Jumal teda armastab. Ta hakkas ema käest finni ja küsis: „Kas Jumal sind ka armastab?“ — „Jah, armas laps,“ kostis ema. „Ta armastab meid kõiki. Uga iseäranis neid enam, kes Teda kartvad ja Tema püha nime auustavad.“ —

Armsad lapsed, kes teie seda siin luate! Kas teie mõistate ka seda, et Jumal teid armastab ja ka teid tahab aegsaste omale saada? Tema armastus on nii suur ja sügav, et Ta kõik enese püha armastuse sisse ära peidab: sind, sinu wana-isa ja wana-ema, sinu wanemad, sinu õed ja wennad. Püha kiri ütleb meile, et Kristuse armastus on ülem kui kõik meie mõistmine. (Ewef. 3, 19.) Pöle siis ime, kui meie nõbrad inimesed öiete ja täielikult seda suurt Jumala armastust kirjeldada ei wõi! Üht aga wõime kõik mõista, ja see on see: et Jumal oma armastuse läbi meid kõiki tahab omale saada. Usud ja seda, et Jeesus sind armastab? Siis anna Temale oma süda, ja sina saad näha, et see kõik tõsi on.

27. „Ma oleks ise jooksnud.“

Kord näitas üks ema oma väikese tütrele üht pilti, kus Jeesus lapsi õnnistab, neid oma sülle wõttis ja ütles: „Laske

lapsukesed Minu juure tulla, ja ärge keelge neid mitte, sest niisuguste pärast on Jumala riik." (Mark. 10, 14).

Laps oli selle üle väga rõõmus ja õnnelik. Ema seletas temale veel ja ütles: „Vaata, Katti, nii oleksin ka mina teinud ja sind sülla võtnud ja Jeesuse juure kannud.“ — „Oh ei, ema!“ hüüdis Katti ruttu. „Sull ei oleks mitte tarvis olnud mind kanda, ma oleks ise jooksnud.“

Jeesus õnnistab lapsi.

28. Sumal kuuleb.

rits ja Liisi on päewa
jooksul ärawäsinud ja
nliüd õhtul woodisse
wiidud. Emal on weel
toimetamist ja ei ole weel
rahulist filmapilku saanud,
et lastega lugeda ja Su-
malat paluda. Lapsed aga
teadwad, et ilma palweta

ei wõi magama jääda. Sellepärast ootawad nad woodis
kannatlikult, kuni ema tuleh ja nendega seltsis palub.
Selle aja sees ei taha aga Brits mitte ilma tööta olla,
waid ta kordab weel „üks kord üks“ üle, keda ta täna
koolis oli õppinud ja mis temal väga tähtjas oli. Wäi-
kene Liisi on aga üsna wait ja kuulab waguji pealt.

„Sina, Brits!“ hüüab ta äkitselt. „Kas sa tead, et täna on meie öde Martha rääkinud, et mittu tuhat inglit Jumala auujärje ümber seiswad, ja need kiidawad Jumalat lõpmata? Paljudel on kuldsed kandleid käes ja mängiwad taewaliku mängu. Nad laulawad ka „Halleluja,“ langewad oma põlwele peale ja kumardawad Jumala ees. Alga waata, Brits,“ lisas ta weel kirmalt juure, „kui see taewas nõnda ööd ja päewad edasi kestab, — siis ei wõi ju armas Jumal mitte mind kuulda, kui mina palun!“

Brits jäeb esiteks ilma nõuuta wait, ei tea midagi ütelda, sest et Diisi mõtted näitawad õiget olema. Alga ta süda ei jae ju rahule, sest et tema, kui üks seitsme aastane koolipois, — peab ju palju targem olema, kui waikene Diisi, kes ei pole weel koolis käinud. Sellepärast ei wõi tema mitte wastuse wõlga jääda. Ta ütleb: „Palu aga sina edasi. Küll armas Jumal teab kõik; Ta teab ka seda, kui sina paluda tahad. Ta ütleb siis oma püha inglitele: „Olge nüüd wait, — Diisi tahab paluda!“

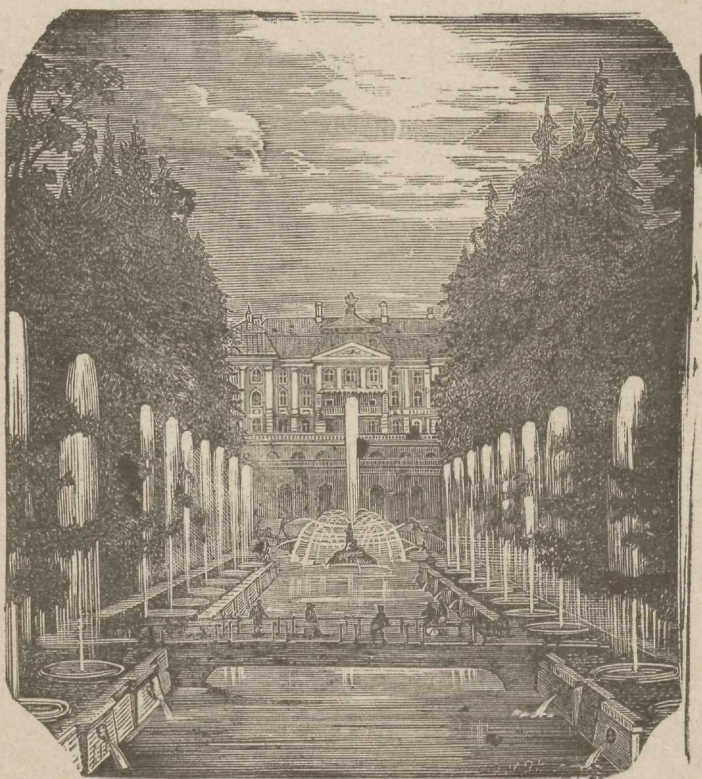
Diisi jäi Britsu seletusega väga rahule ja rõõmus-
tas omas südames, et ka armas Jumal armulikult tema
palwet kuulda tahab. Selle aja sees oli ema tawaksel
woodi juure astunud ja oma laste juttu kõik pealt kuu-
lanud. Diisi palus nüüd iseäranis õige hoolega ja jäi
siis rõõmsaste magama. Alga Britsu sõna ei ole mitte
üffi Diisi, waid ka ema südamesse tunginud. Tema süda,
keda mõnigi mure maha rõhus, sai üzna trööstitud. Ta
mõtles iseeneses ja ütles: „Jah, see on tõeste tõsi. Kui
üks waene inimese laps wägewa Jumala ette tuleb, et
Temale oma südant wälja-puistata, — seal peab maa
ja taewas waikima ja armas Jha seal ülewal tahab
ainult seda ühte teada, nimelt: mis Tema nõder, lapsuke
Temalt soowib.“

29. Nirgi tarkus.

Kord olin ma põllul ruffiwihka wedamas. Kaasas olew koer hakkas maa seeft kraapima, mida ma mõtlesin hiire augud olema. Korraga kargas walge nirk maa seeft koerale wastu, imeks panemise wäärt wahwusega oma elu kaitsedes. Pani koer selle weikese looma julgust imeks, wõi kartis ta nirgi hambaid ja küüsi, et ta temale esite koha midagi wiga ei teinud, kuni ma pärast koera sain keelanud paha tegemast. Surma hirmus tundis weikene nirk enese jõuu ju waenlase wastu lõpewad, kes ta peale haukudes kippus. Tagurpidi taganedes tuli ta wiimaks minu jalgade wahele, waatas haledaste minu filmi, nühtis pea ja küljega minu jalgu, nõnda nagu wahel mõni kass ka teeb, kui midagi palub, ja tegi haledat palujat nuuksumise healt. Ma lasin ennast kükakile, et nirk ligemalt järel waadata, mida ta mind kõik rahulijelt lastis teha. Wiimaks tahtis ta salaja metsa põgeneda, et koer teda ei näeks; minu warjus põgenes ta metsa poole, oli ju sanmu 8 wõi 9 eemal, kui koer teda jälle nägi ja haukudes tema poole tormas. Oma uut õnnetust nähes, põgenes ta wiibimata tagasi minu jalgade wahele warjule. Nõnda wiisi kestis nirk waadates üle poole tunni aega, kuni ma wiimaks teda lasin põgeneda, mida ta wäga ettewaatlikult ja arglikult nähti toimetawad, kuni ligidale seiswa kartohwli wausse, kus siis õnnelikul loomakesel wast täieline rutt nähti olewad, et ligidale metsa warjule jõuda, kus ta jälle wabalt elada ja oma ahastust järele mõtelda wõis.

Armsjad lapsed, kui teie ka nõnda teete ja armulised väikese ja suurte loomade vastu olete, siis täidate õiget ristiinimese kohut. Jumal, kes kõik loomad on loonud ja neid ise taeva all, maapeal ja maapõhjas toidab, neile elu ülespidamist annab, — siis on ka meie kord ja kohus nende vastu armuline olla, nende elu hoida ja kaitseada, kes mitte murdjad ei ole. Jah, õndsad on armulised, sest nemad peavad armu saama! (Matt. 5, 7).

Keiserlik sui palee Peterhofis.

30. Gruu sõber.

aud aja ääres, mis ihe suure ilusa maja aknate all uulitsa ääres oli, — seisis üks kalt-
sus riides kahwatanud näuga poisikene ja waatas läbi aja selle ilusa trepi poole, kus ette hobused tõllaga sõitsid, kelle sees wäikesed pois- ja tütarlapsed puhtas riides wälja

tulid ja selle juure majasse läksiwad.

See poisike wõis 10—12 aastat wana olla, aga ta nägi palju wanem wälja ja nüüd weel, kus nii tõsised mõtted ta peas liikusiwad. Ja mis peale mõtles siis Johann, — nii oli poisi nimi — kui ta need heaste riides lapsed nägi? Kas oli ta ehk kade? Ei mitte! Sell filmapilgul kõige vähemad mitte! Ja mis olid siis ta mõtted? — Ta oli sagedaste omale soovjad ja puhtad riided igatsenud ja muidugi ka paremad söömist; aga praegu oliwad tal weel kõrgemad mõtted. Ta ei olnud oma wanemaid weel iialgi näinud. Ta oli Londoni linna uulitsate peal ülesse kaswanud, ja sagedaste oli ta öö-korter kivi trepid, ka neid päiwi oli ette tulnud, kus ta suutäitki ei olnud süüa saanud.

Ta ei olnud ka iialgi selle peale mõelnud, et maailmas ka keegi teda armastaks ehk ta eest muretseks.

Möödaläinud Pühapäewal oli ta uulitsa peal kuulnud üht meest ime ilusad lugu rääkivad; ta olla enne

laulnud ühest truust sõbrast, kelle sarnast kuskilt leida ei
 olla, siis lugenud ta ühest väikest raamatust **heast**
karjatsest ja **ärakodunud lambast**, kelle järele Ta
 nii kaua olla läinud, kuni teda leidnud. Selle peale
 rääkinud ta, et see hea karjane olla kuninga poeg, ei ole
 uhke olnud, waid wäga lahke, helde ja tasane, täis ar-
 mastust ja alandust ja tahta kõik inimesi oma sõbraks
 saada. Tal ei olla suuremad rõõmu, kui seda, et kõik
 inimesed Ta riiki tuleksiwad, kus enam ei ole waewa
 ega walu, ja Ta tahta kõik piisarak nende filmist ära
 pühkida ja kaltstude asemele pidada Ta walged riided
 igale ühele andma, kes Tema juure tuleb ja Teda selle-
 pärast palub. Ka ütles ta, et selle hea karjatse nimi
 olla Jeesus Kristus, ja Tema riik olla taewas; — Ta
 olla pidanud hirmjaste kannatama ja wiimaks risti-surma
 surema, et kõik waesed patused wõiksid Ta riiki pärida.

Et ka tema selle hea karjatse juure wõib tulla, —
 oli tal selge, aga see nimi oli ta meelest läinud ja kus
 oli taewas? — Kui ta nüüd need lapsed nägi jenna
 majasse minewad, mõtles ta: „ehk seal elab see hea sõ-
 ber ja karjane,“ ja tahtis sisse minna ja omale ka wal-
 ged kuube paluda. Enne kui seda teha sai, ehmatas
 teda maja teenri kare ja tige heal, kes hüüdis: „Kasi
 minema ja kerjus! Siin ei ole sinu koht!“

Kurwalt pidi ta sealt jälle ära minema. Aga
 omaks ehmatuseks nägi ta politsei-teendre enese poole tu-
 lewad ja seepärast tahtis ta ruttu teise uulitsasse minna.
 Ta waeneko ei pannud hirmuga tähelegi, et üks tõld
 nurga ümber sõitis; — ta jälg libises ja ta wäeti kuk-
 kus maha, sai üle sõidetud, mis läbi ta raskestest haawa-
 tud sai ja minestusesse jäi. Kui ta jälle ärkas, oli ta
 suures toas, ühes puhtas woodis ja walge särk selgas.
 „Kas ehk olen ma selle hea sõbra juures?“ küsis ta iseeneses.

Ta tahtis istuma tõusta, et paremini ümber waadata, aga walu pärast karjudes kukkus ta jälle tagasi. „Ah! ei, see küll taewas ei ole, seal ei pea ju enam walu olema, aga siin mu liikmed on weel kõik täis walu!“ hüüdis ta iseeneses. Selle peale tuli haigete hoole kandja tohtrega ta woodi juure ja ta ütles: „So! meie wäike on minestusest juba ärkanud?“ Tohter tuli, küsis ta nime järele ja katjus liikmed läbi, mis tale wäga walu tegi. Waewalt wõis ta tohtri küsimiste peale wastata, sest rindus oli tal suur walu. Ennast haige poolt ära pöörates, ütles ta tallitaja naesterahwale: „Seda waest tallekest saab hea karjane pea oma süles taewa riiki kandma.“

Haige Johann oli nende juttu kõik kuulnud ja hoolega tähele pannud. Aga kes oli see hea karjane, kes teda oma sülle pidi wõtma ja oma riiki kandma? See oli tal ikka weel arusaamata. Ta mõtles: „Koh siis saan ma ehk warsti selle hea sõbra juure, kus ma wäga tahaksin olla.“

Wäikse haige Johanni kõrwas oli weel üks teine wäike woodi, kelle sees arwata üks seitsme aastane poisike haige oli, — selle poole oma pead pöörates, küsib ta: „Kuule, kes on see hea karjane, kes mind oma süles warsti ära wiib?“

„Kas sa seda ei tea?“ ütles teine. „See on ju meie armas Ünnistegija Jeesus Kristus, kes meie eest on surnud.“

„Jeesus Kristus!“ hüüdis ta teise järele. Ah, see oligi ju selle hea sõbra nimi, kellest ta minewa Pühapäew oli kuulnud! Ja nüüd tohter oli ka ütelnud, et ta warsti teda oma riiki wiib.

„Tuleb Jeesus Kristus sagedaste jēia?“ küsis ta oma wäikse naabri käest.

Mina olen hea karjane, hea karjane jätab oma elu lammaste

pärast: aga palgaline põgeneb ära. (Sõnn. 10, 11—12).

„Inimese Poeg on tulnud otsima ja öndsaks tegema, mis ära-
kadunud on.“ Luf. 19, 10.

Mis sugune inimene teie jaoks on, kellel sada lammas on, ja kui ta ühe
neist ära kantab, eks ta jäta need üheksakümme peale üheksa kõrbe, ja eks ta
lähe selle järel, mis on ära kadunud, kuni ta seda leiab? Ja kui ta saab
leidnud, siis paneb tema seda oma õlade peale rõõmuga. Ja kui tema koju
saab, siis kutsub ta kogu sõbrad ja naabred, ja ütleb neile: Olge Minuga
rõõmsad, sest ma olen leidnud oma lamba, mis oli ära kadunud. (Luf. 15,4—6).

„Ta on ju ikka meie juures,“ oli vastus. „Meie aga ei wõi Teda mitte näha; aga paluda wõime kõik Ta käest.“

„Kuidas wõib Ta mind siis oma sülle wõtta?“ küsis Johann kartlikult.

„Dösel, kui meie kõik magame,“ vastas teine, „siis käib Ta siit läbi ja wõtab need, kellel kõige suurem walu on, omaga kaasa ja kui ärkame, siis oleme taewas, kus enam walu ei ole.“

„Ja minu juure saab Ta ka pea tulema,“ ütles ta wäikene naaber. „Ma palun ikka: „Armas Õnnistegija, anna mulle mu pattud andeks ja wõta mind oma riiki. Palu ka sinu Teda, siis Ta tuleb tõeste.“

Johann pani omad filmad kinni ja palus: „Armas Õnnistegija, wõta mind warsti Su sülle, mull on suur walu, ja anna kõik mu patud mulle andeks!“

See oli nüüd Johanneese esimine palwe ja see tõusis ka Õnnistegija auu-järje ette. Ta oli lapselik ja tuli kohtlastest südamest.

Kui Johann oli pisut aega wait olnud, siis ütles ta järsku: „Kui Jeesus aga mind ka tähele paneb, kui Ta mööda läheb; sest ma ei wõi ju mitte istuma tõusta. Aga küll ma tean, mis ma teen: Ma sirutan omad käed üle woodi ääre wälja, siis näeb Ta mind ikka.“

Kende sõnade peale jäi ta magama, aga ühe parema elusje ärkamiseks. Teisel homikul, kui haigete tallitaja ta woodi juure tuli, leidis ta teda õnneliku näuga ja wäljasirutatud kättega taewa rahu hingamast. Kõik tema wiimased sõnad, mis ta oli jutustanud, — rääkis ta wäikene haige naaber tallitajale.

Jah, Jesus, kes laste, iseäranis maeste-laste sõber ja aitaja on, — ei jäta neid maha, kes Teda paluvad. „Laste lapsukesed Minu juure tulla ja ärge keelge neid mitte, sest niisuguste päralt on taewa riik. Tõeste, Mina ütlen teile: Kes ial Jumala riiki vastu ei võta kui lapsuke, see ei saa mitte jenna sisse.“ (Mark. 10, 14—15).

Keiser Peter I. mälestusekuju Peterburis,

31. Lõpe laul.

Witfil: Oh Jeesus Kristus tule Sa.

Küll noore rahwa südames,
Ja nende tühjas mõttetes: On
palju eba-wagadust, Ning liha-
meele wabandust.

Seal ütleb mõni rõõmuga:
„Ma olen noor ja ilus ka, Wõin
ilma rõõmu maitseada, Ja wi-
maks taewast pärida!“

„Ma olen noor, mull aega weel
Siin käija rõõmsalt lusti teel;
Kui wanaks saan, siis pööran ma
Sest elust, Jezu poole ka!“

„Ma olen noor, oh laste mind
Et ehin ilusaste end! Siis elan
ma weel rõõmsaste, Teen uhkust
hästi hooljaste.“

„Ma olen noor ja priske õis,
Mull on ka kallid jalwi hais;
Mull rammu küll ja terwis käe,
Ei tule ka weel wiinne päew!“

„Ma olen noor ja rõõmulik,

Mu joontes wiimne weretilk: On noorusega kihamaš,
Ja wiisakuses elamaš."

"Ma olen noor, kuis wõin ma weel Kurw olla,
nuffer minu meel? Ma elan siin weel rahu sees, Mull
palju elu päiwi ees."

"Ma olen noor, siis pean ka ma Siin rikkust,
raha korjama; Ka auujad seisust otsima, Ja kuulust
nime teenima."

"Ma olen noor, mull ilm on ees Kus palju wa-
randust on sees; Sealt pean ma õnne otsima, Ka abi-
elu maitsema."

"Ma olen noor," ja ütled küll, Oh kuule mis ma
ütlen jüll: "Su elu lille sarnane, Ei pole ta siin
põline!

Sa praegu õitsed nii kui lill, Kas seda sa ei tea
küll: Et surm wõib tulla äkiste, Sind maha lüüa
fergeste!

Seepärast ära ütle sa, Nii wäga julge meelega:
Mull aega küll ju elada, Ei saa maa weel siin surema."

Surm lafeb järsku noolega, Teeb elul otša korraga;
Eks mitmed surnud tules, wees, Ja mõned järsku walu
sees?!

Nii tuleb ootamata surm, Noort lille murrab, mis
on põrm; Ei ta saa järel küsima, Ei sulle ette ütlemal!

Kui on ta tuln'd, siis on ta wiind Ja fina iga-
weste läind! Seepärast parem walwa nüüd Ja nõua
taga taewa hüüd!

2.50

V 60
1

7.55/883

H4 303
16.

Keiser Peter 1. mälestusekuju Peterburis.

Hind 15 kop.